

[Indenrigs- og boligministeren.]

lunde klar over, under hvilke vilkår de skal iværksætte deres byggeri, og derfor har jeg ment det nødvendigt at forlænge lovene som foreslået. Jeg vil gerne sige med det samme, at det er ikke et forsøg på, om jeg så må sige, at få en længere hvileperiode, men det er simpelthen udfra den betragtning, at det er nødvendigt. Jeg vil i den forbindelse gerne sige og dermed imødekomme de ærede ordførere, som har talt om tidsfristen, at jeg vil bestræbe mig for og håber også at kunne gennemføre, at der bliver fremsat forslag om revision af byggestøttelov og lejelov i indeværende samling. Om de kan komme så betids, at der er mulighed for at tilendebringe behandlingen, er jeg ikke helt sikker på, men jeg forstod også på det ærede medlem hr. Aksel Møller, at når blot forslagene blev fremsat og første behandling blev foretaget, var det godt; så kunne man i sommer i det udvalg, der blev nedsat, behandle lovforslagene videre.

Jeg tilsiger altså her ærligt og redeligt, at jeg vil bestræbe mig for at få disse lovforslag frem i indeværende samling, og jeg håber så, at de ærede ordførere vil kunne gå ind på, at vi forlænger lovene til 1. april 1955. Hvis vi ikke, hvad jeg næppe tør regne med, får de nye lovforslag færdigbehandlet i indeværende samling og altså skal have dem til videre behandling i næste folketingssamling, kommer vi alligevel et stykke hen i næste samling, før de bliver færdigbehandlet, og det vil være uheldigt, synes jeg, hvis vi skal møde med forlængelsesforslag igen i næste samling; så må vi hellere nu med det samme tage skridtet fuldt ud. Det kommer jo kun til at dreje sig om tre måneder.

Det ærede medlem hr. Lorentzen gjorde nogle bemærkninger om kapitel VIII a. Forholdet er det, at vi venter kun på at komme til at bygge efter kapitel VIII a. Vi har pengene dertil, og derfor har jeg ikke i det andragende, jeg har sendt til finansudvalget, inkorporeret kapitel VIII a. Vi har efter min formening tilstrækkelig mange penge, og jeg er indforstået med at videreføre det byggeri, der kan finde sted i henhold til dette kapitel.

Det ærede medlem var inde på spørgsmålet om byggestøtteloven som sådan og ville gerne slå fast, at der måtte ske ændrin-

ger i denne lov. Jeg var egentlig glad for, at det ærede medlem ikke, såvidt jeg hørte, talte om afvikling, men ville opretholde byggestøtten på en sådan måde, at den kom de mennesker tilgode, som har brug for denne støtte for at komme ind i lejligheder til en rimelig leje. Jeg vil gerne med formandens tilladelse citere, hvad der står i min fremsættelsestale:

„Vi må tilstræbe, at byggestøtten bliver udformet på en sådan måde, at den fortrinsvis kommer de mindrebemidlede tilgode, og således at bygherrernes interesse i at bygge billigt muligt skærpes. Vi må søge at forøge boligproduktionen gennem rationalisering og anvendelse af nye byggemetoder, hvorved også den ufaglærte arbejdskraft kan inddrages i byggevirkigheden i højere grad, end tilfældet er i dag, ligesom bestræbelserne for sæsonudjævning må fortsættes og forstærkes.

Endelig må vi gøre en særlig indsats for de familier og enligstillede, der er særlig ramt af bolignøden. Jeg tænker her på de familier, der i dag er henvist til at bo i kolonihavehuse og andre lignende boliger, som slet ikke er egnede til helårsbeboelse.

Regeringen vil arbejde videre med udarbejdelsen af lovforslag efter disse retningslinier, og jeg vil tilstræbe, at arbejdet afsluttes så hurtigt som muligt“, altså i overensstemmelse med det, jeg sagde for et øjeblik siden med hensyn til at få lovforslagene frem i denne samling.

Forøvrigt mener jeg, at mange af de spørgsmål, som er fremdraget under denne debat, er spørgsmål, som rettelig bør diskuteres, når jeg til sin tid kan fremsætte de reviderede forslag om lejelov og byggestøttelov.

Det ærede medlem hr. Lorentzen var således inde på spørgsmålet om opsigelsesretten i tofamilieshuse. Jeg ved, at det er et meget vanskeligt problem, som griber dybt ind i både ejerens og lejerens interesser. Da vi i sin tid gennemførte en ordning, hvorved der blev givet mulighed for, at ejeren af et tofamilieshus kunne opsiges lejereren, vel at mærke når det blev godkendt af kommunalbestyrelsen, viste det sig, at den bestemmelse ikke fik ret megen aktualitet, idet kommunalbestyrelserne i de allerfleste tilfælde nægtede at godkende opsigelserne, antagelig fordi de vidste, at så skulle de skaffe